

Viure escriure

RECULL DE RELATS
DEL 1er TALLER D'ESCRITURA
Febrer - Juny 2018

ÒMNIUM EIXAMPLE

Benvolgut,
Benvolguda,

El que tens a les teves mans és un petit tresor. A principi d'any eren només unes pàgines en blanc. Ara són plenes de lletres, en forma de paraules que expliquen una història. Cada escrit té la seva personalitat però tots ells comparteixen aquest espai d'història conjunta. Perquè són obres fetes per gent que es va apuntar en un curs d'escriptura per aprendre i millorar. Gent que vol jugar amb les paraules, que vol obrir-se al món o a si mateixa, però sobretot, gent amb inquietud per millorar i per nodrir la llengua. Gent que fa un any segurament no s'haurien pensat que sortirien en un llibre o ni s'haguessin saludat amb les companyes del curs pel carrer, perquè no es coneixien. I ara comparteixen les pàgines d'aquest llibre, d'aquest petit tresor. I dic petit perquè tens a les teves mans una selecció d'escrits, l'essència del curs. Però hi falten els somriures, les descobertes, els aprenentatges i les hores i hores d'esforç personal.

A totes les persones participants us vull agrair aquest petit homenatge a les lletres. Tal com ens escrivia el nostre president Cuixart, injustament empresonat, 'Feliç any nou 2018, que la cultura ho inundi tot. I més confiança que mai, ens tenim els uns als altres'. Vosaltres en sou el clar exemple. Petits herois anònims, que fan país els dies no històrics. Perquè la història és omplir les pàgines en blanc de l'esdevenir conjunt. Un futur que el volem ple de llengua, cultura, educació, cohesió social i empatia.

Per acabar parafrasejant a Miquel Martí i Pol i dedicat a totes les persones que heu fet el curs: "Posem-nos a escriure altra vegada i que es llegeixi la veu de tots solemnement i clara. Escrivim qui som i que tothom ho llegeixi. I en acabat, que cadascú escrigui com bonament li plagui, i via fora! Que tot està per fer i tot és possible."

Moltes gràcies pel vostre esforç i la vostra il·lusió

Gerard Pijoan
President d'Òmnium Eixample

Els relats que trobareu en aquest volum han estat escrits per una bona part dels participants del curs d'escriptura que vaig tenir el privilegi d'acompanyar de febrer a juny de 2018. Es presenten ordenats recordant algunes de les propostes que, setmana a setmana, podien servir per avivar el desig i el treball dels seus autors. Independitzats aquí d'aquell origen, destaca el batec de cada món literari, teixit de paraules sensibles. És la concreció el que arriba als lectors amb el ressò de quelcom propi. "La literatura està constituïda –va escriure Nabokov– per revelacions particulars i menudeses." Aquesta veritat singular fa de l'art preciós espai de trobada humanitzada. La llegireu als textos que segueixen.

Montse Cortés
Professora del curs

‘Sóc d'aquí. Sóc estranger’

Texts inspiradors:

L'estranger poema de Josep Palau i Fabre

L'étranger poema de Charles Baudelaire

Invasió subtil narració de Pere Calders

Enchegar, rachola, maneta article de Rudolf Ortega

Temps passat

Joan Pelàez

Al meu pare

Sempre havia pensat que aquelles terres eren una part del paradís. Com que no coneixia la gent de prop, ho semblava. Aquí a Barcelona, la pressió escolar primer, després dels tretze anys, la laboral, feia que els estius desitgés viatjar a l'únic lloc on l'economia familiar ho permetia, al *pueblo*, amb la família. Els viatges en ferrocarril eren tota una aventura –*el sevillano* que li deien. Gairebé vint-i-quatre hores en segona classe, seients de fusta durs com la pedra.

Les pors de la guerra i la postguerra feien que totes les atrocitats de la dictadura feixista restessin amagades als racons de les memòries familiars; la mateixa censura del règim s'obstinava a esborrar, per tots els mitjans, la memòria històrica. Els diaris obrien una petita esclatxa a l'aprenentatge de llegir entre línies. I a les nits connectàvem la ràdio amb alguna emissora llunyana, la Pirenaica o alguna txecoslovaca. A mesura que passaven els anys la relació amb la gent del *pueblo* augmentava, les converses també. Omplíem les nits d'estiu als carrers, asseguts als balancins. La Torre de Boabdil –les seves parets eren part del pati de la casa familiar– ho presidia tot. Aquelles terres mil·lenàries s'havien tenyit de vermell sovint, habitades durant segles per tantes cultures, començant pel poblat ibèric, la ciutat romana... La darrera, economia de rendistes subvencionats per *eres* i *pers*, ha fet emigrar els joves i envellir la població actual.

Durant molts anys vaig somniar en tornar al *pueblo*. Per olorar els boscos d'oliveres, gaudir dels paisatges i dels patis florits al mes de maig. Encara ho faig a vegades, però ara els meus somnis estan trencats. Em costaria passejar per carrers que mantenen els noms dels botxins que van torturar els nostres pares als camps de concentració. Tampoc no vull veure la gran creu a la façana de l'església amb allò de *Caídos por Dios y por España, presentes*. Un temps passat, no oblidat, que s'ha fet present avui amb el crit '*a por ellos!*'.

D'immigrants i paraules atresorades

Flàvia Saldivia Colasurdo

A l'avi Raffaele

Maig de 1945. L'avi jeu al fons de la trinxera. Ferit, rep la notícia. Els camarades ballen i ploren; ell, seriós, pren la decisió de la seva vida: marxarà cap a la terra promesa. Un mes després, escala la proa del vaixell que desborda d'emigrants, tots barallant-se per un petit racó on acomodar el cos exhaust però ple d'il·lusions. Porta una llibreta bruta amb unes quantes paraules que amaga com un tresor.

Nova ciutat, nova llengua, un allotjament minúscul, una feina precària i mesos després, hi arriben dona i filleta. Un terreny al barri dels *paesani*, la fàbrica i les lluites sindicals; una altra filla, el cotxe i les primeres vacances al mar. Néts, jubilació i la vellesa que s'instal·la amb una mena de dolça satisfacció. La mort se l'emporta abans que arribi a veure com la seva terra d'acollida es torna hostil per a immigrants i nadius. Els joves entren en política, esclata una altra guerra, aquest cop, interna.

Maig de 1982. El nét puja a l'avió amb passaport fals, una ferida que cou al costat i una llibreta que la mare, ploranera, li ha amagat dins la butxaca. Quan l'hostessa li porta un whisky, es relaxa i estreny la llibreta bruta amb unes quantes paraules, que guarda com un tresor.

Petits moments

Texts inspiradors:

La creació (dietari *Octubre*) de Miquel Pairoli

Verd sobre verd (*Memòria de tu i de mi*) poema de Montserrat Abelló

Petits moments (*Ben estret*) narració de Maria Mercè Roca

Port de vida

Marc Hernández

Al pare i la mare

Divendres, tarda de desembre, cel clar, núvols inofensius, sol co-foi. Al costat, un llac, muntanyes, cims nevats. L'itinerari i l'objectiu, clars. L'ànim, alt, tranquil, obert davant la natura generosa, desinteressada, sublim. Pedalada a pedalada el camí guia la meva força. El sol caient. Cal no perdre llum solar, a la duana m'han entretingut uns minuts més del compte, el funcionari ha sortit finalment de l'interior amb el meu passaport.

Continuo camí. Corbes, muntanya. No trio els camins fàcils, sempre me'n surto. Pujo, m'apropo al sol, ara a la dreta, ara a l'esquerra; dues hores junts i finalment s'amaga, a l'altra banda del llac, darrere la muntanya. A punt d'arribar a dalt ja és fosc, només el llum de la bici em guia. Comença a refrescar, l'esforç m'escalfa. Des del cim la vista reconforta: llac, camí, solitud, pau. Primer objectiu aconseguit, toca tirar avall, en penombra. M'adono que he perdut les ulleres de sol quan no calen, m'obstino a tornar enrere, petit objecte senzill. De la resignació a l'alegria, trobar-les m'esperona.

Baixada llarga i feixuga. Pedalant, imagino: acabar, descansar, i el llac sense veure'l –sóc massa amunt i s'ha fet de nit. Segueixo amb paciència i intuïció; desviament, gir a l'esquerra, decisió, fluïdesa. Sento la nit esplèndida i el pols al compàs del port de muntanya. Felicitat deu ser això. Moments en els quals em sento viu, creant-me la vida.

Matí d'agost

Montserrat Artal i Carim

A la memòria d'Amèlia, Emili i Emília

El dia serà feixuc, calorós. Són les vuit del matí i el sol ja pica de valent. Caminem entre pins per corriols polsosos, entapissats de pinassa. A mesura que s'enfila el dia, el sol roent fa que vapors de resina i romaní embalsamin l'aire. El concert de les cigales ens eixorda, les argilagues punxenques fereixen les cames i regalims de suor ens dibuixen l'esquena. S'envaeixen tots els nostres sentits, l'ansia per arribar a la cala creix. Ja només pensem en la capbussada fresca que ens deslliuri de la sufocant calor. L'aigua, que ja és a prop, ens deixa flairar la seva salabror. El camí de cop pren un angle perillós, a cada pas rodolen petits còdols. És un baixador prou directe que obliga la màxima atenció. Ens aturem en precari equilibri, l'espectacle és bell, l'horitzó nítid assenyala l'infinit. Cala pedregosa, engalanada amb llentiscle, argilagues i fonoll marí. Esquerp i salvatge, potser la clau de la seva bellesa: un lloc fora del temps, un lloc fora de lloc. Aigües verdes, blaves, amb ulls marins ens enceguen; ens piquen l'ullet mil reflexos del gran sol, ara ja molt alt –impossible trobar una ombra a la cala.

Tot i les ganes d'encetar aquest mar que se'ns apareix com acabat de crear, la contemplació ens corprèn. Per uns llargs instants restem muts, tot sembla encantat, només existeix el so de les ones. Desvetllem quan una petita onada ens arriba als peus i ens fa notar la frescor de l'aigua. El mar ens convida, així ho entenem i, poc a poc, com qui penetra el misteri d'un gran santuari, hem deixat que l'aigua ens arribés just al melic. I ja sortits del somni ens hem capbussat, fruit d'aquella sensació meitat plaer meitat ensurt que deixa l'alè suspès fins que un crit fa tornar, d'una alenada, la veu. Sabem ara perquè se l'anomena 'Cala del crit'.

Moments viscuts, o potser tot no deixa de ser un somni i sols quedarà com a cosa real aquest escrit. La realitat d'un text, paraules en un paper.

Moment

Mavi Arsalaguet

Com quasi cada tarda l'àvia, asseguda a la seva butaca del mirador, ens explica antigues històries de la guerra. La vida de l'àvia va quedar aturada fa molt de temps, només pendent de la seva filla, ma mare. Mai la vaig veure sortir al carrer. Va tancar la seva pròpia història tancant-se a casa amb pany i clau.

Un mirador, tres finestres, sis nens al seu voltant, a terra, i aquella llum daurada que fa el sol quan es pon darrere de la casa amb punxa del costat del Tibidabo. Fa estona que el meu germà i jo esperem, còmplices, el moment màgic. Avui torna amb allò de quan eren a Argentona i com van amagar les joies en uns testos de menta abans no arribessin aquells milicians. Ja no l'escoltem, però, perquè ens sabem com acaba, només pendents del sol que es fica per sota de les persianes mig obertes. Ja arriba. Ja s'amaga. Els seus raigs es mouen pel saló fins que es reflecteixen al cristall de la llibreria i és llavors quan, com un truc de màgia, apareix tota la pols amb les ditades i dibuixos que hem fet entre els dos una estona abans. L'àvia, com sempre ja està mig adormida. Tots ens mirem i riem fluixet per no despertar-la.

Melangia

Joan Vicente Puigdengolas

A Mª Victòria

Darrera setmana de maig, un vespre qualsevol d'un dia feiner, també qualsevol. He arribat a Llafranc per passar-hi una setmaneta. Queien quatre gotes i m'he hagut d'afanyar a descarregar. Només en obrir la porta del cotxe ja he sentit l'olor a herba mullada i he respirat aquest aire tan diferent al de Barcelona que em canvia l'estat d'ànim. La casa era freda i humida pel temps que porta tancada, així que he obert les finestres i engegat la calefacció. Com que encara era aviat, un cop he guardat la roba a l'armari i el menjar que portava a la nevera, he baixat al poble a fer un mos i una passejada davant del mar.

Amb la remor de la pluja he dormit com un nadó. Quan al matí m'he despertat, recent dutxat he contemplat la terrassa molla. He obert la porta exterior, col·locat el tendal i posat els mobles de terrassa. Ja em disposava a seure fora a prendre'm un cafè i unes galetes –per poder fumar després la cigarreta matutina que tant en gaudeixo– quan, aterrant de les branques dels pins, s'han apropat un parell de pardals. M'han colpejat els records. Cada matí ella seia allà a esmorzar i uns pardals com aquests, que nosaltres anomenàvem Amadeu, s'apropaven a la taula a picotejar les engrunes que queien a terra. Avui no n'hi havien d'engrunes, ni tampoc hi era ella. Fa gairebé quatre anys que va morir. El seu petit paradís de sobte ha quedat buit, deixant pas a una melangia que s'arrossegava pel terra moll.

Quan els ocells s'han allunyat, m'he fixat que l'hivern havia fet estralls i, tret d'un roser de fulles verdes i vermelles, la resta era tan sols una munió de branques cremades pel fred, i terra amb males herbes. Ho ompliré de plantes, com a ella li agradava veure-ho. M'aproparé a Palafrugell i, tot i que de plantes no hi entenc, preguntaré a la mestressa del *garden* com i quan plantar begònies, geranis, hortènsies, o ves a saber què... I quan les hagi plantades posaré música, pensaré en ella, i encara que m'envaeixi l'enyor, m'alleujarà sentir el goig que li faria veure'm recuperant el seu, el nostre, petit paradís.

Guarnició

Christiane Moro

Aquesta història va passar fa molt de temps a la capital de Menorca en una guarnició francesa. A un humil cuiner, pare de família, el seu cap el volia acomiadar: 'No serveixes ni de pinxo de cuina' –li digué– 'tens tres dies per recollir les teves coses'. L'home, segons va contar-me el notable de torn, no havia aconseguit trobar un acompanyament per al peix, abundant en aquestes terres. Se sentia trist –era un inútil, pensava–, què podia fer per satisfer el seu amo? A la cuina hi havia saïm, oli d'oliva, res més... O sí: un cistell amb ous que havia portat el pagès. En va agafar un i se li va caure de les mans. A terra va anar a parar la clara. En va poder salvar el rovell, l'abocà en un recipient típic de marbre. A poc a poc, va començar a afegir- hi oli tot remenant amb una mà de morter. La barreja es va anar convertint en una salsa compacta, groga, que va servir al vespre al costat del peix a la brasa, als plats del senyor i els seus amics. A l'amo li va agradar aquella cosina de l'allioli, mediterrània, que avui molts reivindiquen com a seva. El cuiner conservà la seva feina. Havia nascut la maonesa o *mayonnaise*.

T'escric a tu

Text inspirador:

Epíleg de *També això passarà* de Milena Busquets

Miro si puges les persianes

Milagros Moreno

Quan obro la finestra al matí, veig les de casa teva, habitualment amb les persianes tancades. esclar, ets jubilat, ets home, vius sol, et lledes més tard que jo, escrius poemes, tal vegada a la nit. No ho sé, però sense voler, si torno a mirar per la finestra, em fixo si ja has pujat les persianes.

Som veïns des de fa molts anys, més de trenta, i no sé en quin moment vàrem començar a saludar-nos i tenir la primera conversa. Segurament deuria ser algun dia que pel carrer ens vàrem trobar i tu vas treure de la teva butxaca un dels teus poemes de Nadal, de Sant Jordi o dedicat a algú del barri i me'l vas donar. Jo ja sabia que escrives poemes. Els havia vist i llegit a la revista de l'associació de veïns. Els trobava terribles, encara que la meua ignorància a l'hora de llegir aquest gènere literari m'hauria d'obligar a no jutjar. Però he de dir-te que, malgrat tenir la gosadia de seguir pensant el mateix, m'he acostumat a buscar el teu poema a la revista i preocupar-me si en algunes dates no ens en fas arribar algun.

Vius sol, ets gran, però intueixo que els teus poemes fan que no sentis ni la vellesa ni la solitud. Jo demà, tornaré a mirar si pugues les persianes.

Afegir llenya al foc

Carme Espinet

T'havia d'haver deixat que aprenguessis a cop de fracassos; però no, com sóc bona persona i veient el teu entusiasme, t'anava dient que ho feies tan i tan bé, d'una manera fins i tot exagerada moltes vegades. I tu, esperonat pels meus elogis seguies escrivint aquells contes plens de faltes d'ortografia, de sintaxi i de contingut. Recordo els capvespres quan després de sopar em llegies l'últim dels teus insofribles relats, com em miraves amb aquella mirada de gos abandonat per saber què m'havia semblat. I jo, fava de mi perquè t'estimava, afegia llenya al foc aplaudint la teva creació dient-te que tenies un estil personal molt contemporani i avantguardista i que algun dia una editorial amb ganes de descobrir nous talents publicaria els teus texts, segur. I t'animava a que seguissis escrivint perquè això et feia feliç i et feia oblidar l'avorrida feina de comptable del magatzem de material per a la construcció que és com et guanyaves la vida. Avui, després de trenta anys d'estar junts, quan he tornat de l'institut on dono classes de literatura, he trobat al rebedor una carta en la qual em dius que t'en vas a Cuba amb la dependenta de la secció de sanitaris. Què estrany, aquest cop has aconseguit no cometre cap falta d'ortografia.

Despedida

Jordi Ametller

Estimats amics, els pocs que encara sou vius, i els molts que m'heu precedit en marxar cap allò que els antics van anomenar el món de les tenebres, digueu-li al jutge que l'única culpable de la meua mort voluntària és la dama fosca. Aquella que a tots ens atrapa un dia o altre. Capriciosa i irresponsable, s'ha emportat a quasi tots els meus éssers estimats, amors i amics, un darrere l'altre, fins a deixar-me gairebé sol.

Amb quin criteri actua aquesta senyora? Pregunta estúpida. Tot és absurd i res no té sentit. No veig per què la dama fosca hauria de tenir un pla raonable. Simplement s'aixeca –si és que se'n va a dormir–, i comença la seva feina: homes i dones, vells i nens. Amb la seva dalla compleix la feina que els déus implacables li han encomanat.

Doncs bé, jo he decidit deixar-la ben fotuda. Quan vingui per mi, ja no hi seré –m'hauré anticipat! Hauré anat a trobar-me amb els meus i ella es quedarà amb un pam de nas. I si tinc sort que, a l'altra banda, els meus amics i amors m'esperin, ens farem tots un tip de riure. I si no hi són, si no hi ha res, mala sort i botifarra pels qui es queden. En tot cas, potser ha valgut la pena viure: intentar ser lliure i sentir, de tant en tant, la felicitat que només dóna l'amor.

Cordó umbilical

Maria Teresa Pinar

Sabates, roba, llibres. Al matí preparem caixes. Els posem nom, t'ajudo amb delicadesa. Estudis, fotografies, discs. Coses, records. Sé que t'agrada tenir-ho tot ordenat, i després hauràs de trobar-ho... Els teus germans amb els cotxes carreguen, ells comencen el trasllat. Jo decideixo anar en metro, ens trobem allà. No penso res, estic en un núvol. A la tarda queda la feina de col·locar. Veient que no puc ajudar torno a casa.

Has marxat a una nova vida. Sé que el que sento és normal. Entre joia i por, tristor i conformitat; viure amb psicòlegs és el que té, i jo visc –o millor dit, vivia– amb dos: síndrome del niu buit. Però què en sabreu del que se sent. És com si t'abandonés a un lloc on no podré cuidar-te. No ploro per mi, no sento que estaré sola, sento que no sé què faràs tu. És més fàcil marxar que quedar-se.

En tres dies molt llargs per mi no he trucat. Tu tampoc. No gosava molestar, no volia que amb la meua veu notessis el dolor que tenia dintre i que no sabia com treure'm. Avui, missatge, breu diàleg.

– Vols que ens veiem?.

– Sí!

– Al lloc de sempre.

Arribo amb nervis –no sé què et diré– però no passa res, ens abracem i plorem sense paraules. Hem sentit el mateix, repetim la nostra frase. Estic amb tu. Estic amb tu i tot flueix.

El viatge i l'enyor

Text inspirador:

Fragment final de *L'agulla daurada* de Montserrat Roig

Enyor

Maria Teresa Massanell

La tarda era plujosa i gris, quasi feta a mida per un dia de Tots Sants. De la sala estant, com si fos des d'una atalaia, veia desfilant un seguit de paraigües. Feia estona que badava quan em vaig obligar a sortir d'aquella mena d'abstracció i admetre que estava enyorada. Acabava de passar tres mesos a Londres, fent un *stage* en una empresa anglesa. En una època en què el nostre país estava poc obert a l'exterior, això era tota una aventura.

Havia llegit molt sobre Anglaterra, i molts llibres d'autors britànics en l'idioma original. A Londres, a més de visitar tots els monuments, museus i parcs obligatoris pel turista convencional, vaig recórrer la major part dels carrers encara existents esmentats en obres de Dickens, Oscar Wilde, Bernard Shaw... buscant i deixant-me impregnar per l'essència d'un temps passat. Vaig desgastar les soles de les sabates a Oxford Street, als barris de Mayfair, Kensington, Chelsea, Soho...

Vaig descobrir que els britànics amb qui em vaig relacionar no corresponien a l'estereotip de gent freda i distant. En general em vaig topar amb persones amables, disposades a donar un cop de mà si se'ls ho demanava, altrament mai interferien en afers dels altres. Em vaig adonar que Londres ja no era una metròpoli exclusivament de blancs, que també era de moltes ètnies de les ex-colònies britàniques. Aquesta diversitat encara no existia a casa nostra.

Malgrat estar contenta de ser a Barcelona, enyorava Londres. No n'havia tornat del tot, fins al punt que, per la immediatesa del transport aeri, els primers dies em semblava estrany no trobar Russell Square a la cantonada de casa. De Londres, més que una millora de la meua habilitat lingüística, me'n vaig endur una altra manera de veure el món que no ha substituït la que tenia: s'hi afegí com una faceta més.

Port de la Selva

Josep Ayala

Eren uns estius desitjats i esperats, de dies lents i nits llargues. Ben entrat el matí platja i sol, després menjar i migdiada. Tardes d'aventura en bicicleta, caminades, converses interminables. I la nit, oh, la nit... a la discoteca. Només n'hi havia una al poble i voltants, de manera que tots coincidíem al mateix lloc. Eren nits gairebé màgiques, almenys per a nosaltres.

Torna a ser agost, però ja han passat anys, molts anys. I de tant en tant recordo aquells dies, sense enyorança. Els recordo com una època de la vida que havia de ser així, no podia ser d'una altra manera –o sí?, no ho sé. Per a mi va ser una etapa que em va donar experiència, vivències, un temps que recordo de manera agradable i, repeteixo, sense enyorança. El sol, avui, escalfa de la mateixa manera.

Vida animal

Texts inspiradors:

Història d'un cavall de Lleó Tolstoi

Fragment de *Mirall Trencat (La rata)* de Mercè Rodoreda

Maleïda vida equina

Jordi Coma Maldonado

Als meus pares

Vaig néixer a les cavallerisses de la policia nacional a Barcelona. Em van posar el nom de “Caudillo”. Quin nom més lleig! Podien haver-ne triat un altre més bonic.

Ahir a la tarda vàrem sortir a reprimir uns manifestants que eren a la plaça de Sant Jaume. Hi havia força gent. Una àmplia munió de persones cridaven “Llibertat, Amnistia i Estatut d’Autonomia”. Algunes portaven senyeres, i d’altres duien banderes que contenien uns dibuixos d’una falç i un martell. Aquests darrers devien ser pagesos i fusters.

Érem just on comença el carrer Ferran. La tensió anava creixent fins al punt que ens varen ordenar carregar contra la gent. Em van fer travessar la plaça al galop cap al carrer Ciutat. La gent corria a la desbandada. En entrar al carrer, el genet que em muntava, tragué la porra per colpejar les persones del voltant. Aleshores, uns metres enllà , vaig veure un nen d’uns vuit anys que ens mirava atemorit, mentre fugia agafat de la mà d’un jove.

La mirada d’aquell nen no me la podré treure del cap. Ahir nit em va costar agafar el son. No m’agrada la meva vida. Però, al cap i a la fi, sóc un pobre cavall i no puc fer res per canviar-la.

Rutina rodona

Raquel Calsina Galán

“Plof”. Així va sonar la meua condemna a mort. Tu, que m'havies de donar una millor vida, no vas gosar ni posar-me un parell de fulles de plàstic que venen a qualsevol basar. No vas dedicar ni dos euros per aportar-me un mínim confort. Des del primer minut vaig entendre que la vida no es mesurava pel temps que havia viscut, sinó pel que em quedava abans de la mort. Perquè què se suposa que haig de fer jo aquí? En una habitació sense cantonades; rodona, finita, asfixiant. Diga'm que tu no et tornaries boig i no et creuré. Reconec que en un primer moment em vaig aventurar a fer un parell de voltes, il·lús de mi, buscant un bri de vida o activitat. Però res, a part d'un bon mareig, no vaig trobar res més. De tant en tant plou menjar, el pinso de cada dia. I sincerament, cada vegada em fa més mandra haver de caçar al vol aquestes molles resseques que em dónes. I segur que, a més a més, em maleixes per desagraït. Ara ja, veient com ha estat, és, i serà el panorama, només et retrec una cosa, que entre tanta aigua podria haver-hi lloc per altres líquids. Fotre'm un bon gintònic. I així, si un dia, per casualitat, em cuines al forn, ja tindrè el gustet de llimona.

Relacions

Texts inspiradors:

Vida matrimonial de Quim Monzó

Fragment d'*Aloma* de Mercè Rodoreda

Parella

Raül Sáez Timoneda

Deambulava pel parc intentant trobar alguna cosa per menjar quan amb un gest i un xiulet, des d'un dels bancs, em va fer entendre que m'apropés. Encuriosit i alhora recelós em vaig acostar poc a poc. De la motxilla tragué un tros de pa i un bocí de formatge que m'atansà tot dient 'tens gana, oi?' i que, en un tres i no res vaig engolir. D'ençà no ens hem separat. Ell, un home ben plantat a qui la dona va abandonar per un company de la feina en acomiadar-lo del treball. Jo, un *retriever* que es va escapolir d'anar a la gossera en néixer l'hereu de la casa. Menjar, rentar-se, evitar l'agressió, el robatori i la detenció, són els nostres objectius diaris.

Avui ha estat un dia difícil. Aquesta matinada hem hagut d'esquivar les agressions d'uns brètols que volien gresca. Per contra, hem menjat molt bé gràcies a un restaurant xinès que de tant en tant ens dóna sobres. Les nostres anàlogues vides fa que vegem i visquem el món de la mateixa manera. Ens sentim febles, atemorits pel poder dels altres i les seves decisions, però alhora lliures, sense lligams.

Estem ajaguts en un banc, sota l'ombra dels arbres, deixem passar les hores. No corre ni un bri d'aire.

D'animals i altres espècies

Rose Present

Estació de Les Fonts, agafo el tren, m'assec. Vull aprofitar el trajecte cap a Barcelona per escriure. M'he comprat un *netbook* per això: poder viure i escriure en el propi temps de vida. Em quedo però embadalida mirant per la finestra tot preguntant-me sobre quin animal escriure. Sona l'altaveu, 'Les Planes' –oh, com passa el temps!

Veig que entra més gent al vagó. S'asseuen dos homes, l'un al davant i l'altre al costat meu. L'home del davant és força alt. Gairebé no li caben les cames a l'espai del seient. Obro el *netbook*. L'altre home, el del costat, du un diari a la mà i l'obre. No em deixa espai. Me'l miro esperant alguna reacció. No se n'adona, però jo sí que veig al seu diari 'la notícia del dia'. Hi trobaré allà la inspiració per a parlar dels animals? Mentre intento escriure rebo una puntadeta de peu de l'home que tinc al davant. Bé, sí, és molt alt, però cal que posi els peus a la finestra? És que no veu que podria donar un cop de peu al *netbook*? No, ell tampoc no em veu.

Sóc al tren? O en un camió ple de porcs ben humans que s'escandalitzen amb la notícia de 'la manada'. Podria una sentència judicial ser el símptoma que habitem en un país amb l'ètica patriarcal dels violadors dels nostres espais comuns?

Índex d'autors

Ametller, Jordi

Despedida

Arsalaguet, Mavi

Moment

Artal i Carim, Montserrat

Matí d'agost

Ayala, Josep

Port de la Selva

Calsina Galán, Raquel

Rutina rodona

Coma Maldonado, Jordi

Maleïda vida equina

Espinet, Carme

Afegir llenya al foc

Hernández, Marc

Port de vida

Massanell, Maria Teresa

Enyor

Moreno, Milagros

Miro si puges les persianes

Moro, Christiane

Guarnició

Pelàez, Joan
Temps passat

Pinar, Maria Teresa
Cordó umbilical

Rose Present
D'animals i altres espècies

Sáez Timoneda, Raül
Parella

Saldivia Colasurdo. Flàvia
D'immigrants i paraules atresorades

Vicente Puigdengolas, Joan
Melangia

Agraïments

Volem agrair molt especialment a la Montse per animar-nos a escriure i acompanyar-nos durant aquest procés, des de la idea original fins a les últimes correccions dels textos. I a Òmnium, per fer realitat el somni de veure els nostres relats publicats en un llibre.

